

A SZAB és az SZTE

A Szegedi Akadémiai Bizottság (SZAB) három megye: Csongrád, Bács-Kiskun és Békés megye akadémiai bizottsága szegedi székhellyel. Az Akadémiai Bizottság 13 szakbizottságot és ezen belül 79 munkabizottságot működtet. A régióban 27 az akadémikusok, 138 a tudományok doktora és 800 feletti a kandidátusok illetve a Ph.D.-minősítettek száma, akik az Akadémia különböző bizottságaiban dolgoznak.

Az Akadémiai Bizottságban regisztráltak száma 2500 felett van, túlnyomó többségük az egyetem oktatója. Amikor az Akadémiáról beszélünk, ez egyben magába foglalja az Egyetemen dolgozó kutatók jelentős többségének tevékenységét is.

Az Akadémiai Bizottság feladata a régió tudományos képviselője, kapcsolattartás a régió tudományos, oktatási és önkormányzati intézményeivel. Fórumot és lehetőséget biztosít a tudományos eredmények ismertetésére, eszmecserekre. Követi a régió tudományos munkáját, támogatja fiatal kutatók előmenetelét.

Az Akadémiai Bizottságban évente 200-250 tudományos rendezvény szerveződik, amelyen 11-15 ezren vesznek részt. Fiatalok számára évente a Bizottságok 200 feletti pályamunkát írnak ki, amelyből 25-30 kerül beadásra és értékelésre majd

jutalmazásra. Az Egyetem Ph.D. védéseinek jelentős része az Akadémián kerül lebonyolításra. Az Akadémián megrendezett programokat a helyi sajtó naponta rendszeresen közli, továbbá a heti rendezvények az MTA honlapján, az mta.hu címen a Területi Bizottságok címszó alatt megtalálhatók. Az Akadémia meghirdetett rendezvényei minden érdeklődő számára nyilvánosak.

Az Akadémia és az SZTE kapcsolata rendkívül szoros, hiszen bizottságait túlnyomó többségében az Egyetem kutatói alkotják. A város életében az SZTE meghatározó, nemcsak úgy mint szellemi centrum, hanem úgy is mint a város egyik legnagyobb létszámú munkafoglalkoztató intézménye.

*Dr. Telegdy Gyula
a Szegedi Akadémiai Bizottság elnöke*

A fiatal korosztály bálványja

Amikor 1937-ben Szent-Györgyi Albert megkapta a Nobel-díjat, a hírt az akkori társadalom tagjainak többsége – társadalmi rétegbeli hovatartozásuktól függetlenül – egyöntetűen elismerően fogadta. A Délmagyarország című szegedi napilap 1937. december 25-i száma válogatást közölt az egyik belvárosi elemi iskola negyedéves diákjainak dolgozataiból. Az alábbiakban kiderül, hogyan vélekedtek akkoriban a diákok a professzor világraszóló eredményéről.

„Mindenhon Szent-Györgyi Albert professzor úrról hallok beszélni, hogy a paprikában feltalálta a C és a P vitamint, melyre az emberi szervezetnek szüksége van.” (Ábrándi Endre)

„Nagy dicsősége a magyar nemzetnek, hogy Szent-Györgyi Albert világhírű tanár megnyerte a Nobel-díjat... Isten segítse továbbra is...” (Ábrahám László)

„Elgondolkoztam, hogy nem valami könnyű dolog lehetett a munkája, a C-vitamin.” (Csiszár Gyula)

„Mintha a jó Isten meg akarná vigasztalni ezt a Csonka-Magyarországot, hogyha csonka is az ország, a dicsősége nagy legyen.” (Pertlicsek Emánuel)

„Gróf Klebelsberg Kuno miniszter hívta Szegedre, áldja meg érte az Isten, haló porában is. Szent-Györgyi Albert itt találta fel a C-vitamint.” (Ujváry János)

„... otthon, amikor tízóraizott, nem bírta megenni a paprikát és zsebre rakta, aztán elment a laboratóriumba.” (Márton Tibor)

„Nagyon sok növényt boncolt fel...” (Lábdy Jenő)

„Csak ne menjen el Szegedről lakni.” (Nemes Csaba)

„Nem szerette ugyan a zöldpaprikát, de felesége hivatkozott annak táperejére.” (Dési Vilmos)

„Azért kapta, mert ő több C-vitamint tudott előállítani a paprikából, mint mások a citromból.” (Kurucsev Tamás)

Összeállította: Molnár Gábor

